

Mattias Edvardsson

DOBRÍ SUŠEDIA

*Čo ak sa nebezpečenstvo usadí
vo vašom vlastnom dome?*

IKAR

Mattias Edvardsson
GODA GRANNAR

Copyright © Mattias Edvardsson 2020
Published by agreement with Ahlander Agency.
All rights reserved.

Translation © 2021 by Lenka Kočíšová a Zuzana Inczingerová
Jacket design © 2021 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7617-8

Dej románu je vymyslený, akákoľvek podobnosť
so skutočnými susedmi alebo s vilovými štvŕkami
je čisto náhodná.

Dobré ploty robia dobrých susedov.

Robert Frost

1. MIKAEL

PO NEHODE

Piatok 13. októbra 2017

Otváram dvere a počujem húkanie sirén. Hlúčik žiakov postávajúcich na školskom dvore sa pozerá mojim smerom a mávajú mi.

„Pekný víkend!“

Športovú tašku upevním za sedadlom a tašku s laptopom vložím do košíka vpredu. Zabočím do podchodu, šliapnem na pedále a do tváre sa mi oprie vietor. Na obrubníku sedia dve dievčatá, ktoré poznám z Bellinej škôlky. Rukami si prikrývajú ústa a vydávajú zvuky pripomínajúce húkanie sovy. Ich hlasy sa odrážajú od stien podchodu a ony vybuchnú v smiech.

Neprestávam šliapať, hoci sa zo mňa leje pot a cítim, ako stehná dostávajú zabrať. Na ceste leží zabudnutá futbalová lopta, vlhká od rosy, a hojdačky na ihrisku sa pohodávajú sem a tam vo vetre. Pozdravím ženu s pudlom, ktorý práve zdvíha zadnú nohu, aby si označoval stĺp verejného osvetlenia.

Húkanie sirén sa ozýva bližšie. Obzriem sa ponad plece, ale nikde nevidím blikajúce modré svetlá. Nie sú tu asfaltové cesty určené pre automobilovú dopravu, všade naokolo sú zelené lúky popretkávané vyšliapanými chodníkmi a cyklotrasami. Bol to vlastne jeden z dôvodov, pre ktorý sme sa rozhodli presťahovať do mestečka Köpinge.

Naše deti sa tu môžu preháňať na bicykloch medzi budovami, školou a domami, kde bývajú ich kamaráti, bez toho, aby sa museli vyhýbať autám.

Otvorím ústa a do pľúc vtiahnem čerstvý jesenný vzduch. Opantá ma pocit slobody, pretože nás čaká víkend bez plánov. Naozaj som netúžil po ničom inom, len si poriadne oddýchnuť a nič nerobiť. Venovať sa iba svojej rodine. Možno si vyhradím zopár hodín času a ostrihám kríky, ako som sľúbil, nie je to však nič, čo by nepočkalo do jari.

Keď zabočím na príjazdovú cestičku vedúcu k našej malej nehnuteľnosti, zbadám našich susedov Ákeho a Gun-Britt na prechádzke. Rýchle kroky, ruka v ruke. Naposledy som ich videl pred niekoľkými dňami. Presne takto to tu funguje. Od skorej jesene až do neskorej jari sa všetci zotvárajú vo svojich príbytkoch a zdanlivo miznú z povrchu zemskeho. Situácia sa zmení najskôr koncom apríla. Až keď ranná rosa pominie a vo vzduchu sa vznáša peľ, prevezmú nadvládu nad obydliami deti natreté krémom na opaľovanie so šiltovkami na hlavách, bicyklujú sa alebo kopú do lopty. V diaľke prvýkrát počuť kosačku na trávu a kdesi niekto pristavuje rebrík, aby vyčistil odkvapové rúry. A takto sa to začína. V záhrade za záhradou sa objavujú matky s najmodernejšími slnečnými okuliarmi, s očami prilepenými na displeji svojho mobilu, a spolu s nimi otcovia s ovisnutými bruchami v prikrátkych šortkách. V priebehu troch mesiacov sa toto miesto zmení na letnú krajinu nesúcu sa v znamení trampolín a nafukovacích bazénov. Všetko je akoby hlasnejšie a dni sa predlžujú. Trvá to do konca augusta, keď sa začína škola. Búrky a jesenné prázdniny. Temnota, dážď a ticho. Človek takmer zabudne na všetko, čo kedy kvitlo a žilo, a má pocit, že svetlo sa viac nevráti.

Dokonca aj dôchodcovia sa zatvoria vo svojich príbytkoch, keď čas temnoty ohlási príchod. Áke pripravuje svoju záhradu na zimu, čistí každú dlaždicu, z každého kúta

vymetá pavučinu a balí záhradný nábytok s takou starostlivosťou, pri ktorej by od závidi zbledol každý reštaurátor. A kde-tu sa v kuchynskom okne zjaví zvedavá tvár Gun-Britt. Strážkyňa domu. Nič jej neunikne, ani poletujúce plastové vrecko.

„Ahoj,“ pozdraví ma Gun-Britt, keď sa ocitnem v dostatočnej blízkosti. Zakolíšem sa, lebo zaváham, neviem, či mám zastať a prehodiť s nimi niekoľko slov, alebo okolo nich jednoducho prefrčím. Najradšej by som šiel rovno domov k svojej rodine. Keď sa však ocitnem na ich úrovni, Åke mi skočí do cesty a prinúti ma zastať.

„Počul si tú ranu?“ spýta sa ma.

„Domnievame sa, že to bola zrážka,“ vysvetlí Gun-Britt. Zložím nohy na zem.

„Zrážka?“

„Hádam si počul sirény,“ pokračuje Åke.

Gun-Britt ukáže prstom do vzduchu, akoby zvuk sirén visel kdesi and nimi.

„Stalo sa to neďaleko odtiaľto?“ zisťujem.

„Ťažko povedať.“

Åke kývne hlavou smerom k nášmu domu.

„Prichádzalo to odtiaľ.“

„Pravdepodobne od hlavnej cesty,“ tvrdí Gun-Britt.

Všetci tak nazývajú cestu, na ktorej je najvyššia povolená rýchlosť šesťdesiat kilometrov za hodinu. Táto cesta prechádza naprieč mestom Köpinge, okolo obchodu Ica a predajne s alkoholom Systembolaget, vinie sa ďalej až k ceste E6 a stráca sa kdesi v nížinách v oblasti Skåne, na mieste, kde sa dá odbočiť na západ smerom k budove Turning Torso alebo pokračovať na východ smerom k vežičkám katedrály v meste Lund.

„Približujú sa,“ povie Åke.

Všetci traja pozorne načúvame. Nemýli sa, zvuk sirén sa ozýva čoraz jasnejšie a zreteľnejšie.

„Vlastne sa tomu ani nemôžeme čudovať, lebo ľudia jazdia ako blázni,“ konštatuje Gun-Britt. „Nemusíš sa však obávať, Bianca dorazila domov spolu s deťmi asi pred polhodinou.“

Bianca. Deti.

Srdce sa mi zatrepoce od šťastia.

„To som rád,“ odpovedám a vyšvihnem sa na bicykel.

„Pekný víkend,“ zažela mi Gun-Britt, keď sa vzdiaľujem.

Približujem sa k domu a v hlave mi víria rôzne myšlienky. Bianca mala ísť na väčší nákup, keď vyzdvihla deti, teraz sú však doma. Sú doma a zdraví. William pravdepodobne sedí na pohovke a v rukách drží svoj iPad, kým Bella pomáha Biance v kuchyni.

Zvuk sirén medzi domami sa ozýva čoraz nástojčivejšie.

Moje stehná akoby oťaželi, v lýtkach cítim kŕč. Od domu ma delí asi dvadsať metrov. Kdesi za plotom zašteká pes a ja si v tej istej chvíli uvedomím, že sirény už viac nehúkajú.

Zabočím za roh a ako sa tak blížim po príjazdovej ceste, rotujúce modré svetlá ma priam oslepia. Asfalt, kriky a nízke ploty sa topia v žiarivo modrej farbe.

Takmer nedýcham. Automaticky šliapem na pedále. Zdvihnem sa zo sedadla a civiem rovno do všadeprítomnej modrej.

Uprostred cesty leží červený bicykel. Vyzerá zdeformovane, kolesá sú krivé a riadidlá trčia smerom nahor. Stojí pri ňom naša suseda z domu s popisným číslom pätnásť, Jacqueline Selanderová. Jej tvár je biela ako krieda. Na perách jej akoby zamrel výkrik.

Pred naším živým plotom parkuje sanitka a pri tujach sú učupené zdravotné sestry odeté v zelenej uniforme. Na asfalte pred nimi leží Bianca. Moja milovaná žena.

2. MIKAEL

PRED NEHODOU

Leto 2015

Fabiana a Jacqueline Selanderovcov som po prvýkrát stretol v deň, keď sme sa sem presťahovali. V ten víkend oslavovala Bella tretie narodeniny a ja som sa chystal nainštalovať novú autosedačku, ktorú som kúpil za smiešne nízku cenu na internetovom portáli Blocket. Nakláňal som sa cez ňu, zápasil som s bezpečnostným pásom, ktorý bol o niekoľko centimetrov širší ako miniatúrna štrbina, cez ktorú sa mal podľa návodu prepchať, a cítil som, ako mi slnko pečie na zátylok. Z uší mi stúpala para a z úst sa mi hrnula jedna nadávka za druhou. Preto som vôbec nepostrehol, že za mnou niekto stojí.

„To je ten nový erkový dizajn, však?“

Pás sa mi vyšmykol z ruky a tá zasratá autosedačka sa prevrátila nabok. Keď sa mi konečne podarilo vystrčiť vrchnú polovicu tela zo zadného sedadla a osušiť si väčšinu potu z čela, pohľad mi spočinul na chlapcovi v montérkach a so šiltovkou s logom BMW na hlave. Stál na našej príjazdovej ceste a pohľadom skúmal auto.

„To je športový model,“ odvetil som.

„Veď som to vravel,“ povedal chlapec, „Erkový dizajn.“
Koľko mohol mať rokov? Dvanásť? Trinásť?

„Dieselový motor,“ vyhlásil. „Plug-in hybrid pohon, nemám pravdu?“

„Presne tak,“ prítakal som.

Chlapec sa usmial.

„Ako inak.“

V skutočnosti som nemal veľa času, nechcel som však pôsobiť ako neokrôchanec.

„Volám sa Fabian,“ predstavil sa chlapec. „Bývam neďaleko.“

Obytná štvrť na okraji mestečka Köpinge bola v skutočnosti zoskupením malých nehnuteľností pozostávajúcich zo štyroch viac-menej identických vilových domov, ktoré postavili v prvej polovici sedemdesiatych rokov, dookola olemovaných asfaltom. Každý nehnuteľnosti prischol názov, ktorý nejako súvisel s tvorbou Astrid Lindgrenovej – Bullerbyn, Lönneberga, Saltkråkan a Körsbärsdalen. My sme bývali na ulici Bråkmakargatan, teda na Huncútskej ulici. Rovnako ako Lotka, vravel som našim deťom, keď na mňa nechápavo hľadeli.

„V tom prípade sme susedia,“ povedal som chlapcovi menom Fabian.

„Dobre,“ vyhlásil a rukou pohladil nárazník môjho volva spôsobom, akoby hladil domáce zviera. „Mali ste si radšej kúpiť BMW. Oplatilo by sa vám to viac.“

Zasmial som sa, ale chlapec sa tváril, akoby to myslel smrteľne vážne.

„BMW 530d Touring,“ vyhlásil. „Pod kapotou toho modelu sa skrýva výkon na úrovni dvestosedemdesiatdva koní. Aký výkon má tento model?“

„Nemám potuchy.“

Osobne vnímam auto len ako dopravný prostriedok. Nie som náročný, vyžadujem iba nenápadnú metalízu neutrálnej farby a dostatok batožinového priestoru.

„Dvestopätnásť,“ vysvetľoval chlapec.

V jeho hlase nebolo počuť ani najmenšie zaváhanie.

Práve som chcel strčiť hlavu naspäť do auta a pokračo-

vať v inštalácii autosedačky, keď som zbadal, ako k nám naprieč ulicou kráča žena.

„Fabian, tak tu si!“

Mala okolo seba zvláštnu auru. Dlhé nohy v krátkych šortkách, opálená tak veľmi, že jej biele zuby a nebesky modré oči priam svietili na tvári.

„Má rád autá,“ vysvetľovala.

„Akosi som to vytušil.“

„Mám rád autá značky BMW,“ spresnil Fabian.

Žena, ktorá bola pravdepodobne Fabianova mama, sa zasmiala a podávala mi ruku s dlhými naružovo nalakovanými nechtami.

„Takže to ste vy, kto sa sem nasťahoval. Nula osmičky alebo sa mýlim?“

Nula osmičky? To s tým ešte ľudia neprestali? Nepoznám nikoho, kto by stále používal pevnú linku, preto som si myslel, že na telefónne predvoľby sa zabudlo rovnako ako na bakelitové slúchadlá.

„Ehm, áno, to sme my,“ odvetil som a skôr než som jej potriasol ruku, utrel som si ju o šortky. „Micke.“

„Volám sa Jacqueline. Spolu s Fabianom bývame tamto, v čísle pätnásť.“

Prstom ukázala na príjazdovú cestu skrytú za divo rastúcou burinou a asi meter vysokým plotom, ktorý zúfalo potreboval nový náter. Na stene pri vchodových dverách bola pripevnená konská podkova, drevený mlyn a vedľa nich nakrivo umiestnené strieborné číslice, jednotka a päťka.

Kovové číslice prezrádzajúce číslo nášho domu som už stihol odmontovať. Bola to jedna z Bianciných podmienok. Súhlasila s tým, že sa presťahujeme do domu číslo trinásť, no pod podmienkou, že bezpodmienečne odstránime to nešťastné číslo zo steny domu.

„Dúfam, že sa tu budete cítiť ako doma,“ zaželala mi naša nová susedka Jacqueline. „Máte deti, však?“

Súhlasne som prikývol. Po čele mi stekal pot a tričko sa mi lepilo na telo.

„Bella nedávno oslávila tretie narodeniny a William má šesť rokov.“

Fabian s mamou si vymenili tajuplné pohľady.

„Musíme už ísť,“ vyhlásila Jacqueline a zakývala mi na rozlúčku. „Dovidenia!“

Dlhými krokmi prešla cez ulicu a Fabian mal čo robiť, aby jej stačil. Na príjazdovej ceste pred číslom pätnásť sa otočil a pozoroval ma. Odpovedal som mu úsmevom.

Keď sa mi konečne podarilo nainštalovať autosedačku do auta, vošiel som do domu a porozprával Biance o stretnutí so susedmi.

„Jacqueline Selanderová? To je tá bývalá fotomodelka. Žila v Spojených štátoch amerických.“

„Ako to vieš?“ spýtal som sa.

Bianca naklonila hlavu nabok a vyzerala presne tak ako v tú letnú noc, keď som sa bezhlavo zamiloval do jej pier a jamôk na lícach.

„Internet, miláčik.“

„Ty si si preverovala susedov?“

Vybuchla v smiech.

„A čo si si myslel? Nepresťahujem sa predsa sto kilometrov bez toho, aby som vedela, kto sú naši noví susedia.“

Prirodzene. Vtisol som jej bozk na krk.

„Lisbeth Salanderová, čo si ešte zistila?“

„Vlastne nie veľa. Starší pár bývajúci v dome číslo dvanásť sú Áke a Gun-Britt. Pôsobia normálnym dojmom, typickí predstavitelia generácie narodenej v štyridsiatych rokoch. Gun-Britt má na profilovej fotke na Facebooku kvetinu a obľubuje tanečné skupiny. Vyzerá to tak, že Áke nemá účet na žiadnej sociálnej sieti.“

„V poriadku.“

Hoci som vždy býval v byte, nedokázal som pochopiť toto nutkanie vedieť o svojich susedoch všetko. Podľa Biancy však bol rozdiel, keď človek býval vo vilovej štvrti. Tam sa jednoducho nemohol vyhnúť susedom, v meste áno.

„Našla som zopár fotiek Jacqueline Selanderovej, vyzerá to tak, že sa presadila najmä v zahraničí. Podľa všetkého býva v dome číslo pätnásť sama so svojím synom.“

„A čo dom číslo štrnásť?“ zaujímal som sa.

„Býva tam muž menom Ola Nilsson, narodený v tom istom roku ako ja. Záhadná osoba. Ale...“

Urobila krátku prestávku a vytreštila oči, čo naznačovalo, že narazila na čosi senzačné.

„Nachádza sa v databáze odsúdených zločincov Lexbase.“

„Čože? Je kriminálnik?“

Z akého iného dôvodu by bol niekto zaradený do tejto databázy?

„Pravdepodobne nie,“ povedala Bianca. „Odsúdili ho však za napadnutie.“

„Nebodaj si čítala aj rozsudok.“

„Samozrejme, že áno. Máme predsa bývať v tesnej blízkosti týchto ľudí. Ty si vyrastal v betónovej džungli, preto nechápeš, ako to na takýchto miestach chodí, ja však viem svoje.“

„Možno sme sa mali presťahovať do chaty kdesi na severe, napríklad v Laponsku,“ vyhrkol som.

„Vôbec by mi to neprekážalo, keby tam len nebola taká hrozná zima.“

Povzdychol som si. Typická Bianca. Vystrašená aj v bezpečí, typická maniačka, čo sa týka bezpečnosti. Bolo však pochopiteľné, že jej vnútorný nepokoj silnel teraz, lebo sme sa presťahovali na nové miesto, kde sme nepoznali nikoho a nič.

Prakticky sme boli nútení presťahovať sa, preto bolo mojou úlohou udržiavať dobrú náladu. Aspoň toľko som mohol pre Biancu urobiť. Rovnako aj pre deti.

Kraj Skåne znamenal pre nás nový začiatok. Nič nám ho nesmie pokaziť, najmä nie nejakí susedia.

„Určite bude všetko v poriadku,“ vyhlásila Bianca a chytila ma za ruku. „Nechcem ťa vystrašiť. Huncútska ulica číslo trinásť. Čo by sa len mohlo pokaziť?“

3. MIKAEL

PO NEHODE

Piatok 13. októbra 2017

Sanitka sa otáča na trávniku a v okamihu, keď vychádza na hlavnú cestu, zaburávajú sirény. Stojím tam v ohlušujúcom tichu, tvárou v tvár obrovskej čiernej diere, kde neexistuje čas ani priestor. Húkajúce sirény berú so sebou posledné zvyšky svetla a mňa pohlcuje nevysvetliteľná temnota. Všetko okolo mňa akoby prestalo existovať. Vidím len tváre svojich susedov, sú znetvorené od hrôzy a vzápätí sa na nich objavuje panika.

„Mama! Mama!“

Od bránky ku mne beží Bella s Williamom. Zohnem sa a priviniem si ich do náručia.

„Čo sa stalo?“ spýta sa William. „Kde je mama?“

Všetko je hore nohami. Netuším, čo si počnem.

„Mamu niekto zrazil,“ vytisnem zo seba.

„Čože?“

Bella vypukne v usedavý plač.

„Je na ceste do nemocnice,“ poviem a pevne zvieram svoje deti v náručí.

Niečo mi exploduje v hrudi a ja zrazu lapám po dychu.

Na ulici pred nami stoja Jacqueline s Fabianom, paralyzovaní a šokovaní. Spoza nich sa zjaví bežiaci Ola.

„Mama,“ vzlyká Bella. „Nechcem, aby zomrela.“

„Ocko, ona nezomrie, však nie,“ vyhrkne William.

Ich hrôza mi prenikne telom. Nemôže to byť pravda.

„Prečo sedela na bicykli?“

„Šla do obchodu,“ vysvetľuje William. „Mala byť preč nanajvýš desať minút. Sľúbil som jej, že medzitým dozriem na Bellu.“

„Myslel som si, že v obchode ste už boli.“

„Áno, ale mama zabudla kúpiť fetu.“

Keď sa postavím, svet okolo mňa sa zatočí. Držím deti za ruky a sám tápem v hmle.

„Pôjdeme autom za sanitkou.“

Kľúče od volva mám vo vrecku.

„Hádám sa nechystáš vziať so sebou deti,“ namieta Jacqueline.

Mala by radšej držať jazyk za zubami. Práve zrazila Biancu. Nedokážem sa na ňu ani pozrieť.

„Nechaj ich zatiaľ tu,“ navrhne Ola.

Chce chytiť Bellu za ruku, keď vtom urobím pohyb vpred a zahatám mu cestu.

„Nikdy v živote.“

Bellina tvár je zmáčaná slzami.

„My chceme ísť,“ vyhlási William.

Zaváham. Na pohotovosti v meste Lund som už bol. Je to miesto, ktorému by sa mali všetci vyhnúť, a jednoznačne nie je vhodné pre malé deti.

„Lúbim vás,“ šepkám im s perami pritisnutými na ich líca. „Myslím si však, že bude najlepšie, ak zostanete doma.“

Zmietam sa medzi túžbou vziať ich so sebou a utešiť ich a inštinktom ochrániť ich pred zlým, čomu by som ich pravdepodobne vystavil, ak by šli so mnou.

„Zavolám Gun-Britt,“ vyhlásim. „Spolu s Ákem vás chvíľu postrážia. Čoskoro sa vrátim.“

„Dobre,“ odvetí William a vezme svoju mladšiu sestru za ruku.

„Príde aj mama domov?“ spýta sa znepokojená Bella.

Objímam ich a pokúšam sa ich upokojiť.

Keď sa posadím za volant, Jacqueline pristúpi k autu. Zažmurká, prehltnie naprázdno a rukou si prikryje ústa.

„Ja... Ja... Všetko sa zbehlo neuveriteľne rýchlo. Vynorila sa akoby odnikadiaľ.“

Prudko zabuchnem dvere a naštartujem. Nemám jej čo povedať.

Začnem cúvať a Ola odskočí nabok. Otočím auto na trávniku a v spätnom zrkadle vidím zničené tváre svojich detí. Kývajú mi, keď volvom zamierim na hlavnú cestu mihajúcu sa za živým plotom.

Dupnem na plyn.

Ruky aj nohy sa mi trasú. Jediné, čo vidím zreteľne, je asfaltová cesta priamo predou mnou, všetko naokolo je nejasné a rozmazané. Pred očami mám ten hrozný výjav. Biancine zatvorené oči, pery s modrým nádychom, rany, opuchliny.

Nalepený na volante uháňam po diaľnici. Zúfalo trúbim na fiat, ktorý sa vlečie v pruhu určenom na predbiehanie, ale potom ho obídem z vnútornej strany.

Vezmem do ruky mobil a vytočím číslo Gun-Britt. Priam zázrakom sa mi podarí rozumne zosumarizovať, čo sa stalo. Na druhej strane linky zostane ticho.

„Haló, si tam?“

„Počkaj,“ povie Gun-Britt.

Volá na Ákeho. Rukou prikryla mikrofón, lebo všetko znie akoby z diaľky. Počujem, ako vraví, že to vedela.

Dopekla, čo vedela?

„Jacqueline bola určite opitá,“ vyhlási.

„Myslíš?“

„Musela ísť príliš rýchlo.“

Všetci, čo bývajú na Huncútskej ulici, sa zrazu zúžia na jednu jediná osobu. Jacqueline.

„Preboha,“ vydýchne Gun-Britt. „Bianca!“

Požiadam ju, aby sa ponáhľala k nám domov postrážiť deti a držala ich v bezpečnej vzdialenosti od Jacqueline a Olu. Sľubujem jej, že sa ozvem hneď, ako budem vedieť niečo nové.

„Pomodlím sa za Biancu,“ uisťuje ma Gun-Britt.

Do prvého kruhového objazdu v meste Lund vojdem vo vysokej rýchlosti, prefrčím okolo nákupného centra Nova a pokračujem rovno smerom na obchvat Norra ringen. Ľudia naokolo zastavujú a čudujú sa, čo sa deje. Okamih napätia, záblesk drámy v ich každodennosti. O päť sekúnd sa ich život vracia do normálu, zatiaľ čo môj život sa úplne zastavil.

Ako si mohla Jacqueline nevšimnúť Biancu? Zraziť niekoho na našej malej ulici muselo byť predsa nemožné, dokonca aj pre Jacqueline.

Šoférujem príliš rýchlo, na okamih strácam kontrolu nad autom, pneumatikami zavadím o chodník, senzor parkovania zapípa a ja zanádam.

Predo mnou sa zjaví ceduľka s nápisom *Pohotovosť*.

Prudko stočím volant nabok a takmer niekoho zrazím. Chlapík v štrikovanej čiapke s bokombradami rýchlo vyskočil na obrubník, aby neskončil pod kolesami auta.

Nahnevane gestikuluje rukami, teraz však nemám čas zaoberať sa tým. Zaparkujem volvo a odopínam si bezpečnostný pás.

Nehoda.

Musela to byť nehoda.

4. MIKAEL

PRED NEHODOU

Leto 2015

S Biancou sme snívali o dome. Keď sa nám narodila Bella, zmocnil sa nás pocit, že náš byt v mestskej časti Kungsholmen je zrazu primalý. Bývať v meste nás už viac nelákalo. Čo nás predtým na meste vábilo – ľudská vrava, nočný život –, nás teraz znervózňovalo a stresovalo. Bianca chcela, aby naše deti vyrastali v pokojnej vilovej štvrti niekde na vidieku podobne ako ona.

Zamerali sme sa na predmestia. Štokholmské predmestia Nacka, Bromma a Sundbyberg. Všade sme sa však stretávali s miliónovou zálohou a skutočne sme nemali chuť investovať sedemdesiat percent nášho spoločného zárobku výlučne do bývania.

Zrazu prišiel do reči kraj Skåne. Ani jedného z nás naň nič neviazalo, oslovila nás však jeho rovinatá krajina a blízkosť k zvyšku sveta. Mal som pocit, že na juhu plynie všetko akosi pomalšie. Pre ľudí nebola dôležitá kariéra či daňové priznanie, dbali však na to, aby si užívali život.

„Skåne?“ zvolala Bianca. „Skåne som mala vždy rada.“

Voľba padla na mestiečko Köpinge, jednak pre ekonomickú situáciu a tiež pre blízkosť do práce. Ceny nehnuteľností v Köpinge boli prijateľné, aspoň v starej štvrti postavenej v sedemdesiatych rokoch. Bol som nezamestnaný